

Arrest

nr. 289 081 van 22 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat met jou georganiseerd werd op 5 maart 2021 verklaarde je de Afghaanse nationaliteit te hebben, pashtun te zijn en zeventien jaar oud te zijn. Je bent geboren en getogen in het dorp Barkandai, gelegen in het district Manogi dat ook bekend staat als het district Dara-e-Pech van de provincie Kunar. Je ging naar school tot het vijfde leerjaar, maar stopte er twee of tweeënhalf jaar voor je vertrek mee omdat je er niet heel veel kon leren. Je hield je bezig met jullie koe en drie geiten en met gras halen. Heel af en toe ging je eens naar de madrassa.

Je vader overleed een jaar voor je vertrek uit Afghanistan. Hij werkte vroeger bij de overheid als onderzoeksrechter. In de periode dat jij thuis woonde, werkte je vader al niet meer. Hij had wel een soort inkomen dat hij op het einde van elk jaar kon halen. Je gezin kwam aan inkomsten doordat je broer A.(...) als medewerker bij de nationale veiligheidsdienst (National Directorate of Security (NDS)) werkte. Hij zocht er mee naar taliban en mensen die banden hebben met de taliban. Ook zocht hij mensen die bommen of andere explosieven bewaren op bepaalde locaties, zoals bijvoorbeeld in scholen. Als mensen naar zijn werk vroegen, zouden jullie als smoesje zeggen dat hij als leerkracht in Nangarhar werkte. Uiteindelijk kregen de taliban lucht van zijn werk. Ze informeerden je schoonbroer per brief dat ze wisten dat je broer voor de overheid, voor de ongelovigen werkte. Ze vroegen hem om door te geven dat je broer moest ophouden met dat werk. Je schoonbroer gaf dit door aan je broer, maar die was niet bereid om te stoppen met zijn werk.

Zeker twee weken later kwamen er vijf of zes leden van de taliban naar je schoonbroer en maakten ze hem mondeling duidelijk dat ze in dat geval alle leden van het gezin zouden viseren en hen zouden meenemen of hen iets slechts zouden aandoen. Je schoonbroer gaf dit door aan je moeder en je broer. Je moeder vreesde dat ze hiermee jou bedoelden. Daarom werd beslist dat je het land diende te verlaten en werd je ergens naartoe gebracht. Vervolgens verliet je Afghanistan en na een reis van ongeveer vijf maanden kwam je aan in België, waar je de dag na aankomst een verzoek om internationale bescherming indiende op 25 november 2019.

Na je vertrek kwamen de taliban nog twee keer langs. De eerste keer dat ze kwamen was de avond van je vertrek. Ze kwamen naar je huis, op zoek naar jou of je broer. De tweede keer was toen je onderweg was. Toen kwamen ze opnieuw naar je huis om navraag te doen.

Je moeder woont nog steeds in het huis in Barkandai waar je voordien woonde. Ook je zus S.(...) en je zus R.(...) wonen er. Ze krijgen hulp van je schoonbroer E.(...) die soms boodschappen doet. Je broer A.(...) is nog steeds aan het werk bij de nationale veiligheidsdienst. Je onderhoudt nog contact met je broer en met je schoonbroer.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde je dat de taliban je zouden willen meenemen en je zouden doden omwille van het werk van je broer voor de overheid. Zij verweten je broer dat hij voor de Amerikanen, de ongelovigen werkte. Als jij zou terugkeren, zouden ze zeggen dat je ook bij de ongelovigen zat.

In het kader van het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS dat met jou georganiseerd werd op 27 juli 2022 om te peilen naar de impact van de machtsovername door de taliban op jouw persoonlijke situatie en waarbij je de kans kreeg om bijkomende zaken te vertellen, verklaarde je dat je broer A.(...) sinds kort voor de machtsovername door de taliban spoorloos is. Via je schoonbroer E.(...) hoorde je via via dat je broer A.(...) nog leefde, maar dat hij spoorloos was. Na de machtsovername kwamen de taliban nog naar jou en je broer A.(...) vragen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je nog steeds dat je gedood zou worden omwille van je broer. Ze zouden je in de gevangenis opsluiten en je niet vrijlaten zolang je broer niet komt. Ook vrees je dat de taliban je zouden willen oppakken omdat je in een land in Europa woonde. Je bent veranderd. Je leeft hier volgens de Westerse cultuur. Je gaat om met meisjes, je hebt een andere kledingstijl. In Afghanistan zou je geen vrijheid kennen en zouden je rechten niet gerespecteerd worden. Je zou niet naar muziek kunnen luisteren en je zou verplicht worden om een baard te hebben. Als je je mening zou geven over de wetgeving of de leiders, zou je meteen gedood worden. Als ze in Afghanistan zouden horen dat je contact had met meisjes, zou je onmiddellijk vermoord worden. Je zou geen alcohol mogen drinken. Daar zou je verplicht worden om vijf keer per dag te bidden. Je bent nog gelovig, maar niet echt praktiserend. Je bidt niet vijf keer per dag, maar als je tijd hebt. Aan de ramadan in België participeerde je slechts deels. De dagen dat je in het centrum zat of tussen je landgenoten deed je gewoon mee, omdat ze je anders zouden uitlachen.

In het kader van je verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten neer: een briefomslag (origineel), je taskara (origineel), de taskara van je broer (kopie), de taskara van je vader (kopie), een vergunning voor wapendracht van je broer (kopie), de toelatingskaart van jouw broer om een wapen (Kalasjnikov) te dragen (kopie), de badge van NDS van je broer (kopie), een identiteitskaart van NDS van je broer (kopie), de pensioenkaart van je vader (kopie), de dienstkaart van je vader (kopie), een document met betrekking tot de wapenvergunning van je vader (kopie) en een toegangsbewijs van je vader (kopie). Verder leg je nog een stapel documenten neer waarmee je je

schoolgang en integratie in België wenst aan te tonen (origineel gezien). Deze stapel bevat onder meer je inburgeringsattest, enkele certificaten met betrekking tot je kennis van het Nederlands en enkele schooldocumenten en documenten over opleidingen die je volgde.

Na je tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS bezorgde je advocaat nog een stapel documenten met betrekking tot het werk van je vader en een toelichting bij deze documenten door je voormalige voogd. Je voormalige voogd stelt dat de overgemaakte documenten allemaal betrekking hebben op het werk van je vader voor de inlichtingendiensten, waarvoor hij aanvankelijk werkte. Deze overgemaakte documenten zijn allen kopies en betreffen: documenten inzake drie medailles die je vader kreeg, een promotiekaart van je vader, loonsbewijzen van je vader, twee wapenvergunningen van je vader. Tot slot leg je ook twee foto's neer waarvan gesteld wordt dat jij en je broer hierop afgebeeld staan. Je advocaat maakte tevens het rapport 'Human rights in Afghanistan' van UNAMA d.d. juli 2022 over.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige tot 30 november 2021, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstond in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en je advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst. Ofschoon je volgens de door jou opgegeven geboortedatum sinds 30 november 2021 als volwassene beschouwd dient te worden, vond je tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 27 juli 2022 plaats in de aanwezigheid van je voormalige voogd, ditmaal evenwel in de hoedanigheid van vertrouwenspersoon.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in jouw hoofd geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Je hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofd van jouw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van jouw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Er dient immers vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan je asielrelaas waarbij je aangaf dat je familie problemen kreeg met de taliban omwille van het werk van je broer voor de veiligheidsdienst waardoor je je land diende te ontvluchten (CGVS 1, p. 16, 17). Je verklaringen zijn immers dermate vaag en ongeloofwaardig dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Gelet op het feit dat je broer A.(...) en schoonbroer E.(...) je vertrek uit Afghanistan regelden (CGVS 1, p. 13) en op het feit dat je broer je bijkomende documenten toestuurde om je verzoek om internationale bescherming mee te ondersteunen, blijkt van hun kant de bereidheid om mee te werken aan de overdracht van informatie (CGVS 1, p. 14). Het is dan ook merkwaardig dat je desondanks en ondanks het feit dat je nog steeds in contact stond met je broer en schoonbroer in Afghanistan ten tijde van je eerste interview op het CGVS (CGVS 1, p. 12) en met je schoonbroer ten tijde van je tweede interview op het CGVS (CGVS 2, p. 3), slechts weinig overtuigende verklaringen aflegde over de werkzaamheden van je broer en over je relaas. Nochtans kan van je familie verwacht worden dat ze je goed zouden inlichten over de problemen die je familie had en over de beweerde oorzaak van die problemen, met name het werk van je broer.

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat dit niet het geval is. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat je verklaringen over het werk van je broer A.(...) voor de nationale veiligheidsdienst geenszins

overtuigend zijn. De voorstelling van wat je broer doet is immers erg beperkt. Je gaf aan dat hij iets administratiefs deed, dat hij zocht naar mensen van de taliban of mensen met banden met de taliban die bommen of explosieven op plaatsen zoals in scholen bewaarden (CGVS 1, p. 11, 24). Gevraagd wat je broer dan precies administratief regelde, stelde je dat hij zei dat ze scholen, universiteiten en andere plaatsen controleerden op zoek naar criminelen (CGVS 1, p. 25). Nog tweemaal uitgenodigd om uit te leggen wat je broer dan precies deed daarvoor, gaf je aan dat dat is wat hij je vertelde en dat je niet op de hoogte was van meer dan wat je zei (CGVS 1, p. 25). Dat je er niet in slaagt om uitgebreider toe te lichten welke rol je broer precies had, doet vraagtekens rijzen. Van de naam van de baas van je broer ben je niet op de hoogte (CGVS 1, p. 25). Ook ken je geen namen van collega's van je broer (CGVS 1, p. 25). Of de familie van collega's van je broer ooit problemen hadden, is je niet bekend (CGVS 1, p. 28). Voorts zijn je verklaringen over hoe je broer bij de nationale veiligheidsdienst belandde allerm minst overtuigend. Je stelt dat hij er testen voor gedaan zou hebben, maar slaagt er niet in om daar meer informatie over aan te reiken (CGVS 1, p. 25). Bovendien doet het feit dat je er niet in slaagt om een concrete anekdote over het werk van je broer te vertellen de wenkbrauwen fronsen. Gepolst of je broer je ooit verhalen vertelde over dingen die hij meemaakte op het werk, verval je in het herhalen van wat je eerder zei en stel je dat ze scholen gingen controleren op taliban of andere mensen die er bommen of explosieven legden (CGVS 1, p. 25). Hoewel je vervolgens stelde dat hij het allemaal aan je moeder vertelde waar jij bijzat en dat je het zo ook wist, kan je ondanks meerdere aanmoedigingen niet nader benoemen wat hij specifiek zei hierover, noch iets concreets benoemen dat hij zei, zoals naar welke school ze gingen (CGVS 1, p. 25, 26). Gevraagd of hij er nog iets bij vertelde dat je niet hebt kunnen zeggen, luidde je antwoord nee (CGVS, p. 26). Het is allerm minst overtuigend dat je stelt dat je erbij zat toen je broer verhalen vertelde over zijn werk om vervolgens geen concreet verhaal te berde te kunnen brengen. Hoewel je meende dat je broer op zijn werkplaats verbleef, gaf je aan niet te weten met hoeveel anderen hij samen in een ruimte verbleef, noch op wat voor een plaats hij verbleef (CGVS 1, p. 26). Gepeild of er nog iets is dat je weet over het werk van je broer dat je nog niet hebt kunnen vertellen, stelde je dat dit niet het geval was (CGVS 1, p. 26). De vaststelling dat je verklaringen over het werk van je broer dermate vaag zijn, geeft een stevige knauw aan de geloofwaardigheid van het beweerde werk van je broer.

Ook het feit dat je er niet in slaagt om uitgebreid de dekmantel die je broer gebruikte toe te lichten doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn werk voor de nationale veiligheidsdienst. Hoewel je aangeeft dat je broer zei dat hij als leerkracht werkte in Nangarhar als mensen naar zijn werk vroegen en je te kennen gaf dat mensen ook soms aan jou naar je broer vroegen waarop je ook dit smoesje vertelde (CGVS 1, p. 16, p. 24), dient vastgesteld te worden dat je verklaringen hieromtrent wel erg beperkt zijn. Gevraagd naar waar in Nangarhar jullie zeiden dat hij les gaf, stel je dat je het niet weet en stel je dat de mensen dat niet vroegen (CGVS 1, p. 24). Gepolst naar in welke school jullie zeiden dat hij les gaf, antwoordde je dat mensen in de moskee vaak vroegen waar je broer was, maar dat ze niet specifiek vroegen waar of in welke school (CGVS 1, p. 24). Het is weinig geloofwaardig dat jullie de dekmantel van je broer niet beter zouden uitwerken indien hij daadwerkelijk bij de nationale veiligheidsdienst werkte.

Voorgaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat je geenszins aannemelijk gemaakt hebt dat je broer voor de nationale veiligheidsdienst werkt. Gelet op het feit dat dit werk een sleutelement is in je relaas betreft en het reeds eerder aangehaalde feit dat je in contact staat met je familie kan nochtans verwacht worden dat je hierover over meer informatie zou beschikken.

De documenten die je neerlegt over het werk van je broer slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst kan aangestipt worden dat het slechts kopies betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze nagegaan kan worden. Documenten hebben bovendien slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier allerm minst het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden waardoor er evenzeer zeer weinig waarde aan gehecht kan worden. Voorts kan nog aangestipt worden dat het opmerkelijk is dat er op de documenten die je neerlegt met als doel het werk van je broer bij de NDS aan te tonen telkens een andere schrijfwijze voor jouw broers naam wordt gehanteerd: zo wordt er gesproken over 'Hatefullah' (documenten 4 en 5), 'Atif Ullah' (document 6) en 'A.(...)' (document 7). Het doet de wenkbrauwen fronsen dat dezelfde overheidsinstantie steeds een verschillende schrijfwijze hanteert om eenzelfde persoon te benoemen. De twee foto's waarop jij en je broer A.(...) samen afgebeeld zouden staan, wijzigen niets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het beweerde werk van je broer. Uit niets blijkt immers wie er afgebeeld staat op deze foto's, laat staan wanneer en in welke omstandigheden deze foto's genomen zouden zijn.

Ook meer algemeen bleek uit je verklaringen dat je geen zicht wenst te bieden op de situatie van je broer. Dat je bij het eerste interview op het CGVS aangaf dat je broer in Nangarhar woonde, maar zei niet te weten waar precies in Nangarhar is niet ernstig (CGVS 1, p. 11). Dat je niet zou weten wat je oudere broer gestudeerd zou hebben is ook niet aannemelijk (CGVS 1, p. 24). Er kan verwacht worden dat je op de hoogte zou zijn van dergelijke basisinformatie van je oudere broer die als kostwinner van je gezin fungeerde na de dood van je vader en met wie je nog steeds in contact stond ten tijde van je eerste interview op het CGVS (CGVS 1, p. 9, 12).

Nu je het werk van je broer niet aannemelijk gemaakt hebt, kan er ook niet het minste geloof gehecht worden aan de vervolging die hieruit zou voortvloeien. Bovendien kunnen een aantal zaken aangestipt worden waaruit eens te meer blijkt dat deze beweerde vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn. Zo is het merkwaardig dat je niet precies kan beschrijven wie van de taliban je broer en je familie precies vervolgde. Gepeild door wie je schoonbroer benaderd werd de eerste keer, stel je dat het de taliban waren, maar slaag je er niet in om preciezer te omschrijven wie (CGVS 1, p. 26). Wie hun leider was is je niet bekend, je stelt dat je slechts hoorde van de algemene leiders van de taliban (CGVS 1, p. 26). Gepolst wie je schoonbroer benaderde de tweede keer, stel je dat het de taliban waren, maar slaag je er wederom niet in nader te benoemen wie van de taliban (CGVS 1, p. 27, 28). Dat ze vaak onherkenbaar zijn doordat ze hun gezicht bedekken biedt hiervoor geen afdoende verklaring (CGVS 1, p. 26, 28). Verwacht kan worden dat iemand die bedreigd wordt door de taliban, en zeker iemand die bij de nationale veiligheidsdienst werkt zoals je broer, zich informeert over van wie deze dreiging precies uitgaat om het gevaar dat hem en zijn familie boven het hoofd hangt in te schatten. Dat je, ondanks het feit dat je nog steeds in contact stond met je broer bij je eerste interview op het CGVS, niet beter op de hoogte was over wie jullie familie precies bedreigde, doet de wenkbrauwen fronsen.

Voorts is het merkwaardig dat je er niet in slaagt om de dreigbrief waarvan sprake voor te leggen (CGVS 1, p. 27), ondanks het feit dat je broer je meerdere andere documenten doorstuurde ter ondersteuning van je verzoek. Gevraagd of je de brief nog had, stelde je dat ze het verloren hadden en het niet hebben kunnen terugvinden (CGVS 1, p. 27). Gepolst hoe deze brief dan verloren ging, stel je er geen idee van te hebben, dat ze het thuis ergens verloren hebben en het niet vonden (CGVS 1, p. 27). Dat je er niet in slaagt deze brief neer te leggen en dat er geen overtuigende reden is voor het ontbreken ervan, schaadt andermaal de geloofwaardigheid van je relaas.

De geloofwaardigheid van je asielrelaas wordt bovendien ook onderuit gehaald door de hiaten in je kennis over de taliban en daesh in jouw district. Gelet op het feit dat je meende door de taliban bedreigd te zijn en dat je voogd zelfs stelde dat je broer aan hem, tijdens een telefoongesprek dat je voogd met jouw broer gevoerd heeft, aangaf dat de taliban én daesh te weten kwamen over zijn werk waardoor de problemen begonnen (CGVS 1, p. 29), kan nochtans verwacht worden dat je goed op de hoogte zou zijn van deze groeperingen in jouw district. De vaststelling dat het tegendeel het geval is, werpt dan ook een schaduw over de geloofwaardigheid van je beweerde problemen. Zo blijkt uit je verklaringen dat je Najmuddin niet kent (CGVS 1, p. 21). Uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt nochtans dat hij een talibancommandant is die om het leven kwam bij een veiligheidsoperatie in jouw district in januari 2019. Ook is het merkwaardig dat je er niet in slaagt om daeshleiders op te noemen hoewel je aangaf dat daesh aanwezig was in jouw regio (CGVS 1, p. 22). Je geeft aan noch Mualvi Shir Wali, noch Gul Khan, noch Rohullah te kennen; die nochtans een rechter van daesh en twee daeshleiders waren die om het leven kwamen bij een luchtaanval die plaatsvond in jouw regio in september 2017 (CGVS 1, p. 21). Ook de naam Abdul Rahman zegt je niets (CGVS 1, p. 21). Nochtans stond hij bekend als provinciaal emir van daesh van Kunar en werd hij gedood bij een luchtaanval in augustus 2017. Gevraagd of je iets weet over luchtaanvallen tegen de taliban of daesh, stel je dat je dat niet kan herinneren (CGVS 1, p. 23). Dit is merkwaardig gezien blijkt dat er wel degelijk dergelijke luchtaanvallen plaatsvonden in jouw regio. Zo vond er behalve de eerder vermelde luchtaanvallen ook een luchtaanval plaats op schuilplaatsen van daesh in jouw district en Narang district in augustus 2018. De vaststelling dat je niet goed op de hoogte bent over het reilen en zeilen van daesh en de taliban en jouw district ondergraaft eens te meer je relaas.

Ook met betrekking tot de bijkomende problemen die je bij je tweede interview op het CGVS aanhaalt en waarvan vastgesteld dient te worden dat deze in het verlengde van je ongeloofwaardig bevonden problemen liggen dient vastgesteld te worden dat hier niet het minste geloof aan kan worden gehecht. Nu je het werk van je broer A.(...) niet aannemelijk maakte, kan er immers ook geen geloof gehecht worden aan je bewering dat je van schoonbroer vernam dat A.(...) spoorloos was maar dat hij wel nog leefde (CGVS 2, p. 3, 4). Je wijt het feit dat hij spoorloos is aan de machtsovername, gezien hij

vermoord zou worden door de taliban als hij opgepakt zou worden (CGVS 2, p. 6). Er kan in dit verband evenwel aangestipt worden dat je verklaringen over het feit dat hij spoorloos is wel erg weinig overtuigend zijn. Hoewel je stelt dat je schoonbroer via via hoorde dat je broer nog leefde (CGVS 2, p. 7), weet je niet via wie hij dit hoorde. Gepolst of je het dan niet vroeg, stel je dat je het vroeg en dat hij antwoordde dat hij het hier en daar van andere mensen hoorde, maar dat je niet precies weet van wie (CGVS 2, p. 7). Indien je broer daadwerkelijk verdwenen zou zijn, zou het bevreemdend zijn dat zijn entourage niet beter op de hoogte zou zijn over wie dit nieuws meedeelde. De geloofwaardigheid van je bewering dat A.(...) spoorloos zou zijn sinds de machtsovername (CGVS 2, p. 3), krijgt bovendien een stevige knauw door de vaststelling dat er op het facebookaccount van A.(...) waarvan je tijdens je eerste interview op het CGVS bevestigde dat dat van hem was nog zaken gepost werden in oktober 2021 en december 2021, i.e. ruim na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 (CGVS 1, p. 29; CGVS 2, p. 14). Hiermee geconfronteerd, stel je dat het eventueel zou kunnen en dat je er niet van op de hoogte bent (CGVS 2, p. 14). Je stelt dat het vaak gebeurt dat anderen iemands account gebruiken (CGVS 2, p. 14). Dit komt allerminst overtuigend over. Dat er nog activiteit werd vastgesteld op het facebookaccount van je broer na zijn beweerde verdwijning, werpt andermaal een smet op de geloofwaardigheid van je relaas.

Ook met betrekking tot je bewering dat de taliban na de machtsovername nog naar jou en je broer kwamen vragen (CGVS 2, p. 5) kan geen geloof gehecht worden gezien. Ten eerste omdat dit in het verlengde van een niet geloofwaardig relaas ligt en bovendien ook omdat je amper informatie hierover kan aanreiken. Zo weet je niet wie er precies naar jou en je broer kwam vragen (CGVS 2, p. 5). Je weet slechts dat het de taliban waren, maar kent hun namen niet. Ook weet je niet hoe vaak het gebeurde, dat ze langs kwamen om naar jullie te vragen (CGVS 2, p. 6). Dergelijke vage verklaringen doen de geloofwaardigheid van je relaas geen deugd.

Aan jouw verklaringen dat jij en jouw broer in de negatieve aandacht van de taliban kwamen te staan naar aanleiding van jouw broers werk voor NDS kan gelet op voorgaande vaststellingen geen geloof gehecht worden.

Met betrekking tot het feit dat je vader volgens je verklaringen voor de overheid werkte en onderzoeksrechter was (CGVS 1, p. 9) en met betrekking tot de documenten die werden overgemaakt na je tweede interview op het CGVS waarover gesteld wordt dat dit documenten zijn met betrekking tot het werk van je vader voor de inlichtingendienst, dient vooreerst opgemerkt te worden dat je in dit verband geen vrees aanhaalde; noch bij je interview van 5 maart 2021, noch bij je interview van 27 juli 2022. Wat het werk van je vader betreft kan bovendien aangestipt worden dat je bijzonder weinig informatie over het werk van je vader kon geven. Je zei slechts dat hij bij de overheid werkte en dat je je moeder hoorde zeggen dat hij onderzoeksrechter was, maar verder gaf je aan hier niets over te weten (CGVS 1, p. 9). Dit komt de geloofwaardigheid van het vermeende werk van je vader als onderzoeksrechter niet ten goede, laat staan dan het aannemelijk zou zijn dat hij ook voor de inlichtingendiensten werkte, wat je zelf niet eens aanhaalde maar wat het CGVS slechts vernam via een mail na je tweede persoonlijk onderhoud. Ten tijde van je tweede interview op het CGVS gaf je nog aan niet te weten wat er stond op de documenten van je vader die je nog wilde bezorgen (CGVS 2, p. 7). Dit is niet aannemelijk. De documenten die je neerlegt met betrekking tot het werk van je vader zijn bovendien allemaal slechts kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze nagegaan kan worden. Door te stellen dat je niet weet waar de originele documenten van je vader liggen, reik je geenszins een dienstige uitleg aan voor het ontbreken ervan (CGVS 1, p. 15). Er dient ook herhaald te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden waardoor er evenzeer zeer weinig waarde aan gehecht kan worden. Er zijn ook enkele vaststellingen aangaande de documenten over het werk van je vader die ernstige vraagtekens oproepen bij de authenticiteit van de door jou neergelegde documenten. Zo is het merkwaardig dat zowel op de Afghaanse kaart als op de Engelstalige kaart van je vader (cfr. Document 9 van de neergelegde documenten) de jobtitel van je vader niet goed leesbaar is. In de Engelstalige versie lijkt er bij jobtitel Prosisent o Attorney of Prissisent o Attorney te staan. Wat er ook moge staan, dit is geen correct Engels. Dat een identificatiebewijs dat opgesteld is in het Engels dergelijke taalfouten bevat, roept ernstige vraagtekens op. Eens te meer gezien ook bij de versie van deze kaart in het Pashtu wordt opgemerkt dat het beroep niet voldoende leesbaar is. Op de andere documenten over het werk van je vader is dan weer te lezen dat je vader hoofd van logistiek bij de directie stadsveiligheid van de zone Kunar zou zijn en dat je vader kolonel bij de directie van de nationale veiligheid van Kunar was. Het is bevreemdend dat je dit niet aanbracht indien dat effectief het geval was. Hoewel er aan jou gevraagd werd om ook documenten neer te leggen waaruit blijkt dat de neergelegde documenten daadwerkelijk documenten van je vader betreffen, zoals

bijvoorbeeld foto's van jou en je vader samen (CGVS 2, p. 7), werden er geen dergelijke documenten overgemaakt. Gelet op het voorgaande slaag je er dan ook geenszins in om aan te tonen wat het werk van je vader was. Wat er ook zij van het eventuele werk van je vader voor de overheid, uit je verklaringen blijkt dat hij dit werk slechts vroeger deed, dat hij in de periode dat jij ook thuis woonde niet werkte (CGVS 1, p. 9) en dat jij en je familie nooit problemen hadden omwille van het werk van je vader (CGVS 1, p. 9). Ook bij het tweede interview op het CGVS gepeild of iemand van je familie ooit problemen had door het werk van je vader, stelde je dat je niets hoorde en dat je daarover geen informatie hebt (CGVS 2, p. 7). Je vader overleed een jaar voor je vertrek aan een hartaanval (CGVS 1, p. 9). Gelet op je verklaringen dat je ongeveer vijf maanden reisde naar België en de dag na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende op 25 november 2019 (CGVS, p. 13, verklaring DVZ d.d. 4 september 2020, punt 33), kan dus aangenomen dat hij in de zomer van 2018 overleed. Je vader zelf is dus meer dan vier jaar geleden overleden. Gelet op voorgaande vaststellingen dient dan ook vastgesteld te worden dat er geen aanwijzingen zijn dat er omwille van het werk van je vader een nood aan internationale bescherming in jouw hoofde zou zijn.

Verder dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Je haalt slechts aan dat mensen die in Europa wonen beschouwd worden als ongelovigen en dat ook jij als ongelovige beschouwd zou worden omdat je hier woont (CGVS 2, p. 8). Behalve het feit dat je hier woont, zeg je niet te weten of er nog specifieke redenen zijn waarom men over u zou zeggen dat je bekeerd bent (CGVS 2, p. 8). Dat je louter omwille van het feit dat je in Europa verbleef als ongelovige beschouwd zou worden, volstaat niet als indicatie dat jij als ongelovige beschouwd zou worden. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

In zoverre je stelt dat je in een Europees land woonde, dat je veranderd bent en dat je vreest dat bij terugkeer naar Afghanistan je rechten niet gerespecteerd zouden worden en dat je geen vrijheid zou hebben (CGVS 2, p. 8) moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen.

Met betrekking tot het feit dat je aangeeft dat je veranderd bent en dat je levensstijl nu volgens de Westerse cultuur is (CGVS 2, p. 8), dient te worden vastgesteld dat er uit deze veranderingen geen beschermingsnood in jouw hoofdte kan worden afgeleid. Zo haal je aan dat je hier naar muziek kan luisteren, games kan spelen en je kledingstijl nu anders is (CGVS 2, p. 8). Je draagt hier een gewone broek en in Afghanistan worden traditionele kleren gedragen (CGVS 2, p. 8). Je bent niet meer geïnteresseerd om traditionele kleren te dragen, maar wil zelf kiezen welke kleren je draagt (CGVS 2, p. 8). Uit niets blijkt dan ook dat je klederdracht - of het al dan niet kunnen spelen van games en muziek luisteren - dermate fundamenteel zijn voor je identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging.

Dit geldt evenzeer voor de andere veranderingen zie je aanhaalde, zoals het feit dat je in België contact hebt met meisjes (CGVS 2, p. 9). Zo zie je meisjes op je werk en ga je soms met hen op café om iets te drinken of maak je een wandelingetje met hen (CGVS 2, p. 9). In Afghanistan zou dit verboden zijn (CGVS 2, p. 9). Hoewel je meent dat als ze in Afghanistan zouden horen dat je zo'n contact had met meisjes, dat ze je dan onmiddellijk zouden vermoorden (CGVS 2, p. 9), slaag je er niet in om ervan te overtuigen dat dit voor jou het geval is. Je meent dat als ze horen dat iemand van Europa terugkeert, dat ze dan veronderstellen dat ze dan slechte dingen gedaan zouden hebben en seksueel contact gehad zouden hebben met meisjes (CGVS 2, p. 9). Dit is slechts een algemene blote bewering. Gepolst naar aanwijzingen waarom jij van dergelijke dingen beschuldigd zou worden, zeg je slechts dat de taliban aan de macht zijn en dat ze je op de luchthaven zelf al zouden arresteren en beschuldigen dat je slechte dingen deed (CGVS 2, p. 10). Gevraagd om concreet te zeggen waarom ze dit tegen jou zouden zeggen, verwijst je naar het feit dat ze extremisten zijn die extreem zijn in hun geloof en dat ze zoiets zeggen als mensen terugkeren (CGVS 2, p. 10). Dergelijke algemene uitlatingen en veronderstellingen tonen geenszins in concreto aan dat je ervan beschuldigd zou worden dat je in het buitenland slechte dingen deed. Over de vriendin met wie je vier maanden samen was, geef je overigens slechts te kennen dat jullie soms uit gingen om iets te eten en te drinken en dat jullie samen gingen lopen en sporten (CGVS 2, p. 9). Dat je het echt moeilijk zou vinden om vooral om te gaan met jongens in Afghanistan en niet meer met meisjes (CGVS 2, p. 11), is niet voldoende zwaarwichtig om te spreken van vervolging.

Met betrekking tot het feit dat je aangeeft dat je bij terugkeer vreest dat je verplicht zou worden om vijf keer per dag te bidden en dat je hier de vrijheid hebt om zelf te kiezen of je bidt of niet, kan aangestipt worden dat je je wel nog steeds een soennitische moslim verklaarde (CGVS 2, p. 8). Gepolst hoe je hier je geloof praktiseert, stelde je dat je gelovig bent, maar dat je geen tijd hebt om te bidden of andere zaken te doen zoals naar de moskee gaan (CGVS 2, p. 11, 14). Gepolst of het, gezien je zegt dat je nog moslim bent, voor jou mogelijk zou zijn om de religieuze regels die gangbaar zijn in je land te volgen, zeg je van wel, maar voeg je toe dat je een gewoon leven wil leiden (CGVS 2, p. 12). Je stelt dat je geen nood hebt om vijf keer per dag te bidden, maar dat je wilt werken en je leven wilt opbouwen (CGVS 2, p. 12). Gezien het werk- en leefritme in Afghanistan afgestemd is op het feit dat religie daar een deel van uitmaakt, kan niet ingezien worden om welke reden het in enige mate praktiseren je zou belemmeren om te werken en je leven uit te bouwen. Je tegenwerping dat mensen die met religie bezig zijn geen werk hebben (CGVS 2, p. 12), is slechts een blote bewering die geen afbreuk doet aan het voorgaande. Dat je je kan aanpassen naargelang de omgeving waarin je je bevindt, blijkt bovendien uit het feit dat je in België toen je in het gezelschap van landgenoten in het centrum was, wél deelnam aan de ramadan uit vrees om uitgelachen te worden en op andere momenten niet (CGVS 2, p. 11, 12). De opmerking van je advocaat in dit verband dat er een fundamenteel verschil bestaat tussen enkele dagen alsof doen in een opvangcentrum en op elk moment voor de rest van zijn leven in Afghanistan te moeten doen

alsof kan niet overtuigen (CGVS 2, p. 15 en 16). Zoals blijkt uit voorgaande verklaarde je je nog steeds praktiserend moslim en neem je in België deel aan de ramadan en het gebed, waaruit blijkt dat het voor jou absoluut niet onoverkomelijk is om je te willen of te kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Hierdoor kan aldus allerm minst aangenomen worden dat het tegemoetkomen aan een aantal religieuze normen in jouw hoofde een situatie van vervolging of ernstige schade zou inhouden. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat er met betrekking tot het religieuze aspect geen beschermingsnood in jouw hoofde vastgesteld kan worden. Dat je advocaat verwijst naar het rapport van UNAMA d.d. 2022 en hierover aangeeft dat het bevestigt dat er controle is op de religieuze normen (CGVS 2, p. 15), doet geen afbreuk aan het voorgaande, nu uit je verklaringen bleek dat het je schikken naar deze religieuze normen voor jou geenszins onoverkomelijk blijkt te zijn.

Betreffende het feit dat je stelt dat je in Afghanistan je eigen mening niet meer zou kunnen vertellen, zoals het feit dat je de regels niet leuk vindt, dat je niet akkoord bent dat mensen er verplicht worden om vijf keer per dag te bidden (CGVS 2, p. 12), kan er op gewezen worden dat vrijheid van meningsuiting niet absoluut is. Er blijkt niet dat het niet kunnen uiten van je mening voor jou een dermate schending van je basisrechten inhoudt dat het gelijkgesteld kan worden met vervolging. Uit je verklaringen bleek bovendien dat je ook in een veilige omgeving in België eerder de confrontatie schuwde, door deel te nemen aan de ramadan als je in het centrum bij landgenoten was uit schrik dat ze je zouden uitlachen. Van jou als weldenkend persoon kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat je je niet bewust in een situatie plaatst die een risico voor je leven inhoudt. Derhalve kan er allerm minst aangenomen worden dat je in Afghanistan publiekelijk standpunten gaat innemen tegen het gedachtengoed van de taliban dat je hierdoor een beschermingsnood zou hebben. De opwerping van je advocaat dat je hier in België niet moet schikken naar een religieus extremistisch keurslijf en dat je hier niet lijdt onder de regels [van de taliban] (CGVS 2, p. 16) overtuigt niet. Immers, het loutere feit dat je hier in België, alwaar je de vrijheid hebt om jouw bezwaren te uiten, toch schikt naar de verwachtingen van een aantal landgenoten in jouw opvangcentrum toont aan dat jouw wil om jouw mening te uiten zeer relatief van aard is en geenszins een dermate schending van jouw basisrechten inhoudt die gelijkgesteld kan worden aan vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Aangaande je stelling dat het in Afghanistan strikt verboden is om alcohol te drinken (CGVS 2, p. 11), kan nog aangestipt worden dat het niet kunnen nuttigen van alcohol op zich niet voldoende zwaarwichtig is om te spreken van vervolging.

Gelet op het voorgaande ben je er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Dat je in België een attest van inburgering bekwam, dat je naar het OKAN onderwijs en naar de BENO school ging, dat je verschillende taalcertificaten Nederlands en certificaten van verschillende modules bekwam - zoals aangetoond door de door jou neergelegde documenten; toont aan dat je je goed integreerde in België. Dat je je goed aanpaste aan het leven in België en je wendbaar toonde, sterkt het vermoeden dat je je bij terugkeer naar Afghanistan ook vlot zal kunnen aanpassen aan het leven aldaar.

Over het feit dat je aangaf dat je hier [in België] naar school kan gaan (CGVS 2, p. 8), kan gewezen worden op het feit dat uit de landeninformatie (EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>)) blijkt dat scholen voor jongens na de machtsovername door de taliban opnieuw geopend zijn.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot

een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die

zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen

van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen.** van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De overige door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De briefomslag toont slechts aan dat je post ontvangen hebt uit Afghanistan, maar heeft geen betrekking op de door jou beweerde problemen in Afghanistan. De taskara's van jou, je broer en je vader hebben evenmin betrekking op je aangehaalde problemen bij terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6 en 57/1, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 *juncto* 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU (Procedurerichtlijn), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Aan het verzoekschrift worden de volgende stukken gevoegd:

- Bewijzen Nederlandse les en integratie;
- Randstad tewerkstellingsattesten 1;
- Randstad tewerkstellingsattesten 2;
- Randstad tewerkstellingsattesten 3;
- Synergie tewerkstellingsattesten;
- Attest LIGO;
- Verklaring voogd deel I en deel II;
- Attest Colruyt;
- Documenten vader deel I + vertaling;
- Documenten vader deel II (vertaling volgt);
- Mail voogd.

Op 8 februari 2023 maakt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over en brengt volgende stukken bij:

- Getuigenis voormalige voogd;
- Samenvatting van de nieuwe informatie omtrent de dood van verzoekers broer;
- Foto's van de begrafenis van verzoekers broer;
- Foto's van verzoeker met zijn broer; Beëdigde vertalingen van de werkdocumenten van verzoekers vader;
- Kopie van de aanvraag cfr. artikel 9bis Vw.;
- UNHCR, International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint;
- E-mailuitwisseling tussen P. Heyvaert en T. Ruttig;

2.2. Op 3 maart 2023 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022;
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een

daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A, (2), van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Verzoeker moet overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift – onder meer – aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan als ‘verwesterd’ dreigt te worden beschouwd en omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of*

individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker heeft verklaard dat hij bij het verlaten van Afghanistan vijftien of zestien jaar oud was, dat hij vijf maanden onderweg was en op bijna zestienjarige leeftijd in België aankwam op 24 november 2019, waar hij inmiddels meer dan drie jaar onafgebroken verblijft. Gelet op zijn minderjarigheid bij zijn aankomst in België werd aan verzoeker een voogd toegewezen. Op heden is verzoeker negentien jaar oud. In Afghanistan was verzoeker afkomstig uit het

dorp Barkandai in het district Daea-e-Pech in de provincie Kunar. Zijn regio van herkomst wordt in deze niet betwist.

Uit zijn verklaringen en de stukken gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker sinds zijn aankomst in België OKAN-onderwijs volgde, verscheidene opleidingen volgde (verkoper, fietshersteller, onderhoudsmedewerker, bakker) en ook reeds verscheidene studentenjobs uitoefende bij twee verschillende bedrijven (tuinbouwbedrijf en Post NL) alvorens tewerkgesteld te zijn sinds 11 juli 2022 als winkelbediende bij Colruyt. Wat opvalt uit de neergelegde stukken is dat verzoeker een zeer intensieve opleiding heeft gecombineerd met werk en dit steeds tot ieders tevredenheid. Ook zijn voogd heeft niets dan lof voor verzoeker.

Gelet op het profiel van de personen die de neergelegde stukken hebben opgesteld, met name personen die bij verzoekers ontwikkeling sedert zijn aankomst in België nauw betrokken waren, alsook het feit dat deze stukken een zekere tijdsspanne overbruggen en verschillende omstandigheden toelichten, kan hieraan een zekere bewijswaarde worden toegekend.

Deze stukken schetsen de integratie van verzoeker in België, geven aan dat hij heel goed is ingeburgerd in de Belgische samenleving, dat hij in zeer korte tijd het Nederlands zeer goed heeft aangeleerd en dat hij blijk heeft gegeven van verlangen en enthousiasme om zich open te stellen voor de Belgische samenleving.

Verzoeker gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud tevens te kennen dat hij naast zijn werk en opleiding ook afspreekt met vrienden en vriendinnen om eens te gaan wandelen of op café iets te gaan drinken en geeft zelfs te kennen dat hij ook al een relatie heeft gehad met een meisje in België en met haar ook regelmatig afsprak om iets gaan drinken, eten of samen te gaan sporten (Notities van het persoonlijk onderhoud van 27 juli 2022, p. 9). Ook stelde hij sinds dat hij werkt niet meer te hebben deelgenomen aan het gebed (Notities van het persoonlijk onderhoud van 27 juli 2022, p. 11). Hij gaf ook duidelijke te kennen zijn dagelijkse activiteiten belangrijker te vinden dan het gebed (Notities van het persoonlijk onderhoud van 27 juli 2022, p. 14). Verzoeker gaf zelfs te kennen dat hij weinig contacten heeft met landgenoten en dit zelfs vermijdt, omdat ze het niet leuk vinden als hij niet bidt (Notities van het persoonlijk onderhoud van 27 juli 2022, p. 13).

Verzoeker was voor zijn vertrek in 2019 uit Afghanistan al deels gevormd naar de Afghaanse gebruiken, waarden en normen, doch heeft ook een deel van zijn adolescentie in België doorgebracht. Deze laatste jaren van adolescentie vormen een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en de verklaringen van verzoeker blijkt dat significante personen in zijn leven hier in België zijn waarden en visies hebben beïnvloed en deze verder hebben ontwikkeld. Alhoewel verzoeker nog maar een goede drie jaar in België verblijft, geven de bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen samen blijk van een goede en doorgedreven integratie van verzoeker in de Belgische samenleving. Uit dit alles blijkt dat verzoeker al sinds zijn aankomst in België onderwijs volgt en, als adolescent, al die tijd is ondergedompeld in de Belgische samenleving en noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd. Zo hieruit als dusdanig niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan wel redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via onderwijs, werk en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

Gelet op het geheel van elementen die betrekking hebben op zijn specifieke en individuele omstandigheden, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij, in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in de negatieve aandacht van talibanleden en -aanhangers

riskeert te komen en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij als verwesterd zal gepercipieerd worden.

Voorts wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit van het dorp Barkandai in het district Daea-e-Pech in de provincie Kunar. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij opgroeide in een rurale omgeving (Notities van het persoonlijk onderhoud van 5 maart 2021, p. 5, 6, 7, 11, 17), waar de taliban reeds voor de machtsovername aanwezig waren (Notities van het persoonlijk onderhoud van 5 maart 2021, p. 21).

Ook blijkt dat verzoeker reeds op vijftienjarige leeftijd zijn regio van herkomst in Afghanistan heeft verlaten en naar Europa is gekomen en sinds zijn vijftien jaar in België verblijft, er als niet-begeleide minderjarige is aangekomen en actief participeert in de samenleving, wat onder meer blijkt uit zijn zeer goede kennis van het Nederlands, zijn gedrevenheid op het vlak van scholing en werk en de stukken van niet-belanghebbende derden, en hier dus een belangrijk deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht. Daarnaast bestaat het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap aangezien hij als jonge adolescent lang genoeg uit het land is geweest om minstens als ‘verwesterd beschouwd te worden’ en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker dient rekening te worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de talibanautoriteiten heden uitgevaardigd zijn, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken. De Raad benadrukt in deze de informatie dat personen, die als ‘verwesterd’ worden beschouwd, het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie wijst op “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime, en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA “*Country Guidance*” van januari 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA “*Country Guidance*” van januari 2023 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 149).

In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF